

[Flemming Jensen.]

citeret for i en artikel i Aalborg Stiftstidende bl. a. at have skrevet:

„Det nu fremlagte finanslovsforslag og budgetoverslag viser en årlig stigning i statens anvendelse af arbejdskraft på omkring 1 pct. Men de tendenser i de kommunale udgifter, som man kan se af budgetteringen af tilskuddene til den kommunale servicevirksomhed, tyder på, at personalestigningen i de kommunale institutioner vil andrage 5-6 pct. årligt.“

Ministeren peger senere ganske korrekt på, at personalestigningen i vidt omfang skyldes lovgivningen. Men en gang imellem er man lidt tvivlende over for, hvorvidt vi alle sammen herinde nu er klar over, hvor galt det egentlig er. Jeg har sat mig for at se på en i øvrigt særdeles velstyret kommune på omkring 30.000 indbyggere, og jeg må sige, at tallene i nogen grad chokerede mig. Ligningsafdelingens personale voksede med 98 pct., socialforvaltningens personale med 68 pct. i det sidste halvandet år, og dette her er jo kun begyndelsen. Reformerne kræver deres pris også i kommunerne, og jeg vil gerne understrege, at det behøver ikke at være kommunernes skyld.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvorfor netop de to her nævnte forvaltningsgrene viser denne eksplosive vækst, men bare sige, at ikke alene lovgivningen, men også forskellige cirkulærer øger vor administration, selv om hovedvægten selvfølgelig ligger på det første. Det ville være urimeligt at forsøge at remse op alle de personale- og udgiftkrævende ting, som er gennemført. Men det vil være rimeligt at sige, at nu må tiden være inde til, at vi her i folketinget — og specielt naturligvis regeringen — gør os klart, at det ikke er nok, at vi gør statens udgifter op ved ny lovgivning. Der følger normalt store udgifter med på lokalt plan. Og hvad der måske er lige så slemt: det bliver vanskeligere og vanskeligere for kommunerne at skaffe kvalificeret arbejdskraft og dermed leve op til lovgivningens hensigt.

Jeg ville sige dette, dels fordi alt for mange, synes jeg, lægger ansvaret på de lokale forvaltninger, når det hele ikke går, som man forestillede sig i julelysets skær, dels for at pege på, at det ikke er muligt på én gang at give kommunerne nye opgaver og

samtidig begrænse deres økonomiske muligheder. Der må foretages et valg. Jeg ville mene — og det er som kommunalmand, jeg også vil sige det — at det var klogt, om de næste reformer blev nogle, som var udgift- og personalebesparende, og hvor kommunerne kunne undgå at se udgifterne til f. eks. institutioner forøget, fordi man skal hente godkendelse både det ene og det andet sted. Her er noget at hente.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg vil gerne starte på den obligatoriske måde med at takke ordførerne for modtagelsen af finanslovsforslaget. Selv om der var mange kritiske ord, må jeg sige, at der også var mange interessante betragtninger over vore budgetproblemer, som kun kan bidrage til, at diskussionen om, hvordan vi fremover løser disse meget store og meget vanskelige spørgsmål, beriges gennem drøftelserne her.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til de enkelte indlæg.

For det første vil jeg sige til hr. Lysholt Hansen, at jeg synes, hans tanke om at anvende de faste udvalg i folketinget som led i bestræbelserne for at gennemføre besparelser, umiddelbart forekommer mig rigtig. Jeg er lidt ked af, at de forskellige partiers ordførere ikke gik nærmere ind på dette forslag, men det kan måske komme — om ikke i dag så på et tidspunkt, hvor man har fået tid til at overveje det lidt nærmere. Jeg tror, det for forståelsen af budgetteringsproblematikken vil være værdifuldt, om man i de faste udvalg også ud fra dette synspunkt overvejer den del af udgifterne for staten og det offentlige, som de respektive udvalg i realiteten kommer til at beskæftige sig med igennem de lovforslag, de har med at gøre, og, hvis man gør det tilbagekuende, også i forhold til den eksisterende lovgivning og administration.

Hr. Lysholt Hansen gjorde dernæst en bemærkning om kommunernes overskud, der som bekendt er opstået ved, at der er sket en undervurdering af borgernes skattegrundlag, således at man har fået temmelig store tilbagebetalinger. I betragtning heraf har regeringen besluttet, at fra november 1973 skal kommunerne disponere over refusionerne i løbet af en 3-årig periode, sådan at de altså ikke får beløbet til rådighed i